Yeminliyim. Şu hayatın bir parçası olmayacağım, ne herhangi bir meşgalesinin içinde de olurum, ne gelgitlerinin, ne meşakkatlerinin, med-cezirlerinin derdine düşerim, bana ne… Payıma düşen dört günlük ömür, gülüp eğlenip keyfime bakmak varken bana ne elin üç oğlağından, beş keçisinden. Bana ne boynu koparılan papatyalardan, bana ne hedef tahtasında boyunları uçurulan goncalardan… Bana ne bülbülün ahından karganın gakından, derdi beni mi aldı papazın amentüsünün, imamın haçının… Bana ne, bana ne, bana ne… Tanrıların hışmına uğramak, onların gazabını üstüme çekmek neden hoşuma gitsin ki… Gelen ağam, giden paşam… Ben kimseye dokunmazsam, kimse de bana dokunmaz. Bana değmeyen yılanla ne işim olur ki…

Haydi, kalk şimdi, gündüzleri günlük güneşlik, geceleri serin… Arka sokakların bahçelerinde, parklarda akşamsefalarının kokuları seni çağırıyor, asırlık çınarlara, yeni yetme akasyalara tünemiş Ağustos böceklerinin bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiyle aralıksız melodileri tam da Haziran ayında başlamıyor mu? Eee, ne duruyorsun, akşamın serinliği başladı, kahveye uğrama, bu gün de sensiz oluversinler, hal hatır soracağın, merhaba diyeceğin kimselerle de karşılaşma, şu caddeden doğru falezlerin üstüne… Denizi gri brandalarla ablukaya almış bulutlara takmayacaksın, senin için deniz masmavi atlas içinde beyaz köpüklerden ibaret değil mi, soru sorma, arkasını önünü kurcalama, keyfini kaçırma, hayalindeki deniz neyse öyle gör, öyle seyret… Keremin nefesini tutuşturan Aslının aşkıymış, Karacaoğlan'ı o diyardan bu diyara deli dervişler gibi savuran Elifmiş… Bırak Aslıyı, boş ver Keremi… Sana ne Karacaoğlan'dan, sana ne Elif'ten…

Falez üstü, denizi tepeden gören uçurum başı bir kayanın tepesine çıkıp oturuyorum. Önümde uçsuz bucaksız deniz, üstünde kanat çırpıp havalanan martılar… Uçurumun altı sık, gürbüz iğne yapraklı meşeler, enli kayın yapraklı çınar ağaçları. Sürüsüyle kuşlar daldan dala sekerken cıvıltıları bir orkestranın kusursuz melodilerine taş çıkartıyor. Kayanın ayaklarına dolanan taflanların mis kokuları… Kesik kesik esen bir ilkyaz esintisiyle gönlümün hoş mu, başımın sarhoş mu olduğunu kestiremiyorum. Gömleğimden iki düğme daha açıyorum. Havada denizden gelen iyot kokusu… İşte hayat, uyanıkken, uyanmak istemediğin, ayaklarını yerden kesen düş görmek diye buna denir.

Bunca manzarayı seyretmek için iki göz yetmiyor, Denizin hırçınlaşan ak köpüklü dalgalarının verdiği hazla mest olurken, ince narin taflan dallarının rüzgârda salınışını kaçırıyorum, güngörmüş çınarların, meşelerin dallarının kucaklaşmasını seyrederken, denize kanat çırpıp havalanan martıların ansızın gökyüzüne fırlamalarını, yavaş yavaş ufkun ötesinde laciverdi/pembe renk cümbüşü oluşturan güneş, "beni ihmal etme" kırgınlığı ile ışınlarını gözüme düşürüyor… Tümünü birden aynı anda seyretmenin bir yolu olmalı… Birini seyrederken diğerlerinin gönlü kalmamalı… İki göz daha, yok beş, on, yüz… Daha fazla gözüm olmalı… Hepsini, her şeyi aynı anda ve hiçbir şeyi kaçırmadan izlemenin bir yolunu bulmalıyım.

Mutluyum… Tahmin edemeyeceğiniz kadar mutlu…

"Hadi be, yalancının birisisin sen, bir oyun acemisisin".

"Dünyadan, memleketinden, insandan umudun kesik değil diye"…

Beynim karıncalanıyor, beynimde amansız bir uğultunun ayak sesleri.

Gece baskınları gibi, tank paletlerinin altında kalan çocuğunu kucaklayan genç bir annenin yeri göğü yırtan çığlıkları gibi, kaç kişinin öldürüldüğünü huşu içinde haber veren televizyon spikerinin sesi gibi….

"Mutlusun demek"

"Hah,hah,haah…haahhhhha".

Şu uzaktan geçen tekneler üst üste istif edilmiş, kadınlar, çocuklar, gençler ve yaşlılardan mürekkep kaç göçmen taşıyor acaba, kaçı gidecekleri ülkeye sağ salim varabilecekler… Ya işsizlikten evine ekmek götüremeyen bir babanın yerden kalkmayan gözleri, bir kurşunla parçaladığı beyni, ya da tavana asılmış bir ipin ucundaki cesedi…

Derin bir nefes çek sigarandan, gözlerin buğulandı, biliyorum katlanmak güç, sabretmek zor… Bırak aksın gözyaşların, sen böyle güzelsin, seni insan yapan bu…

"Git başımdan be kâbus, sırası mı şimdi"

"Neden suratını astın, buraya kadar, kaçışın buraya kadar. Seyirlik bir manzara için uçurum üstü bir taşı seçmen bile içgüdülerini ele veriyor… Önündeki deniz, uçurumun dibinde gördüğün ağaçlar, kuş cıvıltıları, şu taflanlar, gözünü kırpıştırdığın güneş elbette bir gerçek… Bunların hepsi bütün insanlığın kavuşmak için özlem duyduğu bir mutluluk anı… Bu gerçekliğe giden yolun sert, acımasız, dolambaçlı olduğunu en iyi sen bilirsin… Mutluluk sana gelmeyecek, sen o mutluluğa giden yolu keşfedeceksin… Acemi bir çoban gibisin, sürünün ıslığını duymasından mı korkuyorsun… Çobanın ıslığı güzeldir, fincancı katırlarını ürküten, haramilerin saklılarını ifşa eden ıslık ise hem güzeldir, hem de kutsal. Islığını bile saklayamayacak kadar beceriksizsin… Ben ıslığını takip ederek buldum seni…

"Bu benim mutluluk anım"

"Seni gidi yalancı, şöyle usturuplu bir yalan söyle, eline yüzüne bulaştırma"

Sesin gırtlağına sarılıyorum, iki elimin parmakları kilitlenmiş bana bakıyor. Ses gitti.

Gökyüzünde işgal edilmiş ülkelerin üzerinde kanat çırpan, gagalarında bomba taşıyan demir kuşlar gibi korkutucu akbabalar kanat çırpıyor. Güneş battı. Kuşlar dalları terk etti. Kucaklaşan dallar birbirine sırtını dönmüş, birinin dediğine diğeri sağır. Taflanların dalları eğik, gürbüz yaprakları pörsümüş, günlük güneşlik hava ansızın kararıyor, tedirgin, gam kasvet içinde… Bir sıkıntı basıyor içimi…

Oturduğum kayanın üstünden kalkacağım, ürperiyorum, ayağım kaysa, dengemi yitirsem uçurumun dibini boylayacağım.

Etrafıma tutuna tutuna kayanın üstünden indim. Arkamda kalan çay bahçesine döndüm yüzümü. Çoluk çocuk çay yudumlayanlar, nargileciler, şakalaşan, sohbet eden insan kümeleri… Aklımda dünden bugüne, geçmişten geleceğe, zamanın ezelisinden ebedisine uzanan sayısız geceleri ve gündüzlerinde hayaller kuran, hayalleriyle yaşayıp göçüp gitmiş bizimkiler…

Eciş bücüş cücelerin hükümran olduğu ülkem…

Kendime gelip toparlanmalıyım. Şehri bir yay gibi dolanan Toroslara bakıyorum… Eteklerinde tepelere doğru yeşillikler içinde… Hangi canlılara ev sahipliği yapıyor acaba, kaç eşkıya barındırdı koyaklarında, kaç hayat hayalleriyle birlikte göçüp gitti…

Bu benim ülkem.

Kahrımızın ve sabrımızın ülkesi… Endişelerimizin, tedirginliklerimizin, yiğitliğimizin, korkaklığımızın ülkesi… Devlerin ve cücelerin ülkesi… Dev gemilerinin gizliliklerine hayaller yüklediğimiz uzun yolculuklarımızın ülkesi… Kahrından ve sabrından kaçmayı başaramadığım ülkem…

Bir omuz darbesiyle yalpalıyorum. Bir arkadaşım… Haberin olsun diyor, bu akşam filanca yerde eğleneceğiz, seni almadan gitmeyeceğiz.

Gözüne bakıyorum.
“Sırası mı şimdi”…